



עת"א 28969/07/15 - אורחן זרבאילוב , נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים,מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 28969-07-15 זרבאילוב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

בפני	כבוד השופט יוסף בן-חמו
העותר	אורחן זרבאילוב ,
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

בפני עתירת אסיר בעניין בקשתו להעברה לכלא אחר ושימוש בטלפון.

נימוקי העתירה :

נגד העותר מתנהל הליך פלילי בבית משפט בדרום, ועל כן הוא מבקש לעבור לכלא באיזור הדרום על מנת להקל עליו להגיע לדיונים. ב"כ העותר מציין כי אכן התנהלות העותר איננה עולה בקנה אחד עם הפקנ"צ וכי במהלך ריצוי המאסר נפתח נגדו תיק פלילי והוגש נגדו כתב אישום שעניינו סחר בסמים והעלבת עובד ציבור, ועל כן הוא שוהה בהפרדה ולא באף פתוח. לטענתו, ניתן להשיג את אותה תכלית אם יהיה באגף הפרדה באחד מבתי הכלא בדרום. בנוסף לכך, נשללה ממנו הזכות לשוחח בטלפון, למעט שיחות עם עו"ד, ועובדה זו מקשה עליו להתארגן לקראת ניהול משפטו.

העותר טוען כי מאחר שבמסגרת כתב האישום החדש שהוגש נגדו הוא נעצר עד תום ההליכים, אזי לא ניתן למנוע ממנו שיחות טלפון, אלא רק אם הוא נידון משמעתית. ב"כ העותר מפנה להוראות סעיף 6 לפקנ"צ 04.36.00. על כן, לטענת ב"כ העותר, החלטת מפקד המחוז מיום 24/6/15 למנוע מהאסיר את האפשרות לשוחח טלפונית נוגדת את הוראות הפקודה.

העותר הינו אסיר פלילי המרצה עונש של 35 חודשי מאסר ו - 829 יום בגין ביצוע עבירות סמים, החל מיום 30/4/13.

תגובת המשיבים:



במהלך מאסרו של העותר נפתח נגדו הליך פלילי והוגש נגדו כתב אישום בגין עבירות שביצע במהלך תקופת ריצוי המאסר וכשהוא שוהה בבית הכלא. עבירות שעניינן קשר לפשע, מתן שוחד לעובד ציבור, החזקת סם מסוכן, הכנסה והחזקה של חפץ אסור ומסוכן בתוך בית הסוהר.

במסגרת כתב האישום הנוסף הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים והוא כעת עצור עד תום ההליכים.

העותר שוהה בהפרדה מיום 19/6/15.

עד להעברתו לכלא גלובע ביום 19/6/15 שהה האסיר בכלא אשל שבדרום. אולם, נוכח מעורבותו השלילית בין כותלי הכלא אשר הובילו לחשיפת הפרשה שבגינה הוגש נגדו כתב האישום הנוסף, סכסוכי הרבים, מעמדו ומסוכנותו הגבוהה כעולה מהמידע המודיעיני הועבר העותר מבית הכלא בדרום לבית הכלא בצפון לפי שיקול דעת וועדת ההעברות.

החל מיום 24/6/15 נמנע העותר השימוש בטלפון ציבורי, למעט שיחות טלפון עם עורך דינו, וזאת בשל החשש שהעותר מנצל שיחות אלו לצורך המשך פעילות עבריינית פלילית הפוגעת בשלום הציבור. ההחלטה התקבלה על ידי מפקד המחוז מתוקף סמכותו לפי סעיף 6 לפק"צ 04.36.00 המאפשר מניעת קשר טלפוני מאסיר נוכח מידע ביטחוני ומודיעיני.

החומר המודיעיני מצביע על מסוכנות מצד העותר וכלפי העותר וחייב את העברתו מכלא בדרום ומניעת שימוש בטלפון.

הכרעה :

לאחר עיון בחומר המודיעיני הרב בעניינו, נראה שהחלטת המשיב מבוססות וניתנה על סמך חומר מודיעיני רב. חלק מהמידעים מצביע על פוטנציאל מסוכנות גבוה ביותר. כמו כן, מתייחסים המידעים לחשש מסוכנות רבה כלפי העותר.

שהייתו של העותר בין כותלי הכלא מאופיינת בהתנהלות שלילית רבה וחריגה.

מדובר בעשרות מידעים המשתרעים על כל תקופת שהייתו של העותר במאסר, החל משנת 2013 ועד לימים ספורים לפני הגשת העתירה, המחייבים נקיטת אמצעי זהירות ובטיחות מיוחדים כלפיו.

ב"כ העותר טען כי מאחר והעותר עצור עד תום ההליכים בתיק הנוסף, אין להתייחס אליו עוד כאסיר ועל כן כדי לשלול ממנו שיחות טלפון, יכול הדבר להיעשות רק בהחלטה משמעתית (שלא היתה בעניינו) לגבי אסיר שלגביו ניתן לשלול ממנו שיחות במקרים המתאימים גם ללא דיון משמעת.

פרשנותו זו של ב"כ העותר איננה מקובלת עלי. העותר הינו עצור עד תום ההליכים בנוסף להיותו אסיר ולא במקום היותו אסיר.

הוראת פק"צ המתנה שלילת אפשרות לשיחות טלפון לעצור בהחלטה משמעתית מתייחסת לעצור שלא נשפט ועומדת לו חזקת החפות.



לעותר שבפנינו לא עומדת חזקת החפות בקשר למעשים בהם הורשע ובגינום נדון ועליהם הוא מרצה מאסר.

האחריות על ניהול בתי הסוהר מוטלת על נציב בית הסוהר ועל המשיב בכלל. בית המשפט אינו מנהל את בית הסוהר. הביקורת השיפוטית היא על חוקיות ההחלטה וסבירותה.

אין לאסיר זכות מוקנית להחליט באיזה בית סוהר הוא ישהה. ההחלטה נתונה לשיקול דעתם של הגורמים המוסמכים (רע"ב 829/11 סאלם נ' שב"ס, רע"ב 8535/99 אלג'רושי נ' שב"ס).

זכות היסוד הנשללת מאדם על ידי עצם המאסר או המעצר הינה הגבלת חופש התנועה ובכלל זה היא מאפשרת לשב"ס לקבוע את המקום בו האסיר יוחזק (רע"ב 7905/07 פלוני נ' שב"ס).

שב"ס מוסמך לשקול שיקולים כלל מערכתיים, לרבות סיווג שונה של מתקני הכליאה והן שיקולים פרטניים הנוגעים לעניינו של אסיר מסוים (רע"ב 3097/08 פלוני נ' שב"ס).

בית משפט לא יטה להתערב בהפעלת שיקולים אלה, אלא במקרה של חריגה ממתחם הסבירות.

נקודת המוצא היא שההחלטה להעבירו לבית כלא אחר איננה פוגעת בזכות יסוד שלו ואיננה מבססת עילת תביעה או עתירה. החלטות מסוג זה הן בליבת שיקול הדעת המנהלי - ארגוני של השב"ס.

שיקולי נוחות של אסיר או נוחותם של בני משפחתו אינם משמשים בד"כ שיקול דעת רלוונטי (רע"ב 8126/11 מג'דבה נ' שב"ס).

במקרה שבפני לא רק שההחלטה הינה סבירה על פי המבחנים המנהליים, אלא שהיא משרתת ולטובתו של העותר, גם אם הוא אינו מודה בכך.

העתירה נדחית.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ה, 20 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.